

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci **navrhovateľa: M.M., s.r.o., B.**, zastúpená spoločnosťou **A., s.r.o., Mgr. Z. Z.**, so sídlom T., proti **odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiu**, Dobrovičova 8, P.O.BOX 155, Bratislava, o opravnom prostriedku navrhovateľa na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu zo dňa 21. júna 2011, č. RP/34/2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu zo dňa zo dňa 21. júna 2011, č. RP/34/2011 **potvrďuje**.

Navrhovateľovi náhradu trov konania **nepriзнаva**.

Navrhovateľ **je povinný** zaplatiť súdny poplatok vo výške 66 eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Rada pre vysielanie a retransmisiu rozhodnutím zo dňa 21. júna 2011, č. RP/34/2011 vydaným v správnom konaní č.: 175-PLO/O-2674/2011 ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1, písm. g/ postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisoch (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“) uložila navrhovateľovi podľa § 64 ods. 1, písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii pokutu určenú podľa § 67 ods. 5, písm. e/ uvedeného zákona vo výške 10.000 € za porušenie povinnosti ustanovenej v § 19 ods. 1, písm. a/ tohto zákona tým, že dňa 2.3.2010 o cca 19.31 hod. odvysielal v programe T. príspevok Dôchodcov pribúda aj vďaka medicíne, v ktorom na adresu dôchodcov odznali nasledujúce vyjadrenia, cit.: „Dvaja pracujúci budú musieť zo svojich plátov užiť jedného dôchodcu....„Môže za to pokrok v medicíne. Vďaka nemu dokážu lekári zachraňovať životy starším ľuďom a tí tak poberajú dôchodky dlhšie ako kedysi.“.....„V praxi to teda bude vyzerat' tak že dvaja pracujúci ľudia v aktívnom veku budú musieť zo svojich plátov žiť jedného

dôchodcu. O toľko vyššie sociálne odvody zaplatia a o toľko menej peňazí im zostane v peňaženkách.“,.....„Dôchodkový systém musí počítat' aj s ďalším rizikom. Slovensko starne totiž tým rýchlejšie, čím väčší je pokrok v medicíne. Inými slovami, čím dlhšie dokážu lekári udržiavať pri živote ľudí na dôchodku, tým viac peňazí budú penzisti stáť.“, ktoré svojím obsahom a spôsobom svojho spracovania zasiahli do ľudskej dôstojnosti spoločenskej skupiny dôchodcov.

Súčasne Rada vyslovila, že podľa § 64 ods. 5 zákona o vysielaní a retransmisii „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a podľa § 67 ods. 16 zákona o vysielaní a retransmisii je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporcu v zákonnej lehote podal opravný prostriedok navrhovateľ. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Pokiaľ by najvyšší súd napadnuté rozhodnutie potvrdil ako právne a vecne správne, žiadal o zníženie výšky finančnej sankcie.

V dôvodoch opravného prostriedku namietal, že rozhodnutie bolo vydané na základe nesprávne posúdeného skutkového a právneho stavu, rozhodnutie je nepreskúmateľné a neodôvodnené v časti rozhodnutia o uložení sankcie, tvrdiac, že boli porušené práva účastníka v správnom konaní. Vytýkal Rade, že v danej veci nesprávne aplikovala § 19 ods. 1, písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii. Nesúhlasil s názorom Rady, že predmetným programom porušil právnu povinnosť uloženú mu zákonom o vysielaní a retransmisii.

Dôvodil, že všetky skutočnosti uvedené v príspevku nijakým spôsobom nezakladajú rozpor s citovaným ustanovením zákona, nezakladajú žiaden právny nárok vyvodzovať názor, že tieto fakty, ktoré vysielateľovi poskytli oficiálne štátne zdroje a sú verifikovateľné a overiteľné, by mali zasiahnuť alebo zasiahli do práv akejkoľvek skupiny obyvateľov. Uviedol, že nemá za preukázané, akým spôsobom malo dôjsť k zásahu do práv skupiny dôchodcov, porušeniu ich Ústavných a ľudských práv, tak ako to v rozhodnutí uvádza Rada, považujúc tvrdenia Rady za tendenčné a populistické, bez riadneho preukázateľného odôvodnenia. Považoval za špekulatívne vyvodzovanie dojmu, že uvedením riadnych faktických skutočností vysielateľ založil rozpor so všeobecne zaužívanými morálnymi hodnotami, rozpor s úctou k ľudskému životu. Vyslovil názor, že v nadväznosti na celý obsah príspevku je zrejmé, že odvysielaním dotknutého programu nemohlo prísť k zásahu do ľudskej dôstojnosti ktorejkoľvek osoby dôchodcu, nakoľko neprišlo k naplneniu skutkovej podstaty porušenia ustanovenia § 19 ods. 1, písm. a/, s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 3 SŽ 82/2008-26. Tvrdil, že pokiaľ sťažovateľ alebo dotknutá osoba požaduje nápravu vadného stavu spôsobeného odvysielaním údajne nepravdivých alebo pravdu skresľujúcich údajov, môže tak uskutočniť prostredníctvom nezávislých súdnych orgánov.

Poukázal na to, že je nesporné, že sloboda prejavu je jedným z hlavných základov demokratickej spoločnosti, jednou z prvoradých podmienok jej pokroku a rozvoja každého jednotlivca, zahŕňa nielen slobodu názoru a prijímania a rozširovania informácií a myšlienok, ale obsahuje aj povinnosť a zodpovednosť. Uviedol, že informovanie verejnosti o veciach verejného záujmu vykonávané prostredníctvom hromadných informačných prostriedkov patri k významným nástrojom kontroly moci a zároveň k základným zárukám, ktoré bránia najrôznejším formám deformácie spoločenského vývoja. Ďalej poukázal na to, že už z povahy činnosti publicistiky a spravodajstva vyplýva, že pri nej nevyhnutne a v značnom rozsahu dochádza aj ku kontaktu s jednotlivými hodnotami osobnosti fyzickej osoby, právnickej osoby, najmä cťou, menom, obchodným názvom a osobným súkromím a tento fakt nemusí mať vždy podobu rozporu /kolízie/, pretože publicistika aj spravodajstvo môže takisto účinne napomôcť pri presadzovaní občianskoprávnej ochrany osobnosti fyzickej alebo právnickej

osoby. Zdôraznil, že Ústava Slovenskej republiky a medzinárodné zmluvy zakotvujúce ochranu slobody prejavu a práva na informácie predstavujú dostatočný právny základ na vytvorenie a uplatňovanie takého štandardu ochrany, na aký sú zvyknutí novinári, vydavatelia tlače a rovnako aj verejnosť vo vyspelých demokratických krajinách.

Ako príklad, že vysielateľ pristupuje ku všetkým spoločenským témam zodpovedne a v súlade s pravidlami novinárskej etiky uviedol písomne prepisy odvysielaných príspevkov: zo dňa 30/09/2010, o 19.00 - Lienka pomoci seniorom, zo dňa 30/09/2010, o 22:00 - Staroba sa nás dotýka, zo dňa 19/09/2010, o 22.00 - Chcú meniť mediálne zákony.

Ďalej ako dôvod na zrušenie predmetného rozhodnutia považoval skutočnosť, že Rada predmetným rozhodnutím rozhodla v rozpore so závermi konštatovanými v Správe o šetrení sťažnosti č. 1318/171-2010 zo dňa 4.5.2010, z ktorej vyplýva: „Na základe uvedených skutočností sa domnievame, že vysielateľ televízie M.. odvysielaním spravodajského príspevku Dôchodcov pribúda, aj vďaka medicíne odvysielanom v rámci programu T. dňa 02.03.2010 neporušil ustanovenie § 19 ods. 1/ písm. a/; Sťažnosť navrhujeme posúdiť ako neopodstatnenú.“. Namietal, že nemal možnosť sa s týmito dôvodmi oboznámiť ani v žiadnej písomnej forme, ani formou ústneho vypočutia a ani nemal vedomosť o tom, že Rada rozhodne ináč, ako sa konštatuje v monitorovacej správe. Dôvodil, že takýmto postupom mu bolo upreté právo v súlade s ustanovením § 23 ods. 1 zákona č. 71 /1967 Zb., keď mu bolo upreté právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam a dôkazom rozhodným pre vydanie rozhodnutia vo veci samej, čím prišlo k porušeniu ustanovení o správnom konaní. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6 SŽ 7/2010.

Taktiež namietal výšku uloženej sankcie, považujúc ju v nadväznosti na vyššie uvedené argumenty za neprimerane vysokú, nemajúcu oporu vo vykonanom dokazovaní, nespĺňajúcu funkciu výchovnú ani preventívnu a vzhľadom na predchádzajúce výšky udelených sankcií za porušenie ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a/ nemajúcu ani kontinualitu sankčného trestania správneho orgánu. Tvrdil, že pokiaľ Rada argumentuje uloženie sankcie poukazom na predchádzajúce konania, všetky sa týkali zásahu do práv konkrétnych osôb, personifikovaných osôb, osôb, ktoré v daných napadnutých príspevkoch boli označené prostredníctvom charakteristík súkromnej povahy /podobizeň, meno, priezvisko, bydlisko/, teda boli výrazne konkretizované a teda rozpoznateľné buď pre užšiu skupinu verejnosti, alebo pre širokú verejnosť. Ďalej uviedol, že v napadnutom rozhodnutí RP/34/2011 sa jedná o výsadne špecifikované označenie Radou nazvanej „skupiny osôb“ – takýto pojem nepozná ani zákon č. 308/2000 Z.z. v časti upravujúcej ochranu ľudskej dôstojnosti a takýto pojem nepozná ani Občiansky zákonník v častiach upravujúcich ochranu ľudskej dôstojnosti. Na podporu svojho tvrdenia, že v danom prípade Rada mu uložila neadekvátne vysokú sankciu poukázal na rozsudky NS SR sp.zn. 3 SŽ/14/2008 zo dňa 24.4.2008, č. 8 SŽ 8/2010 zo dňa 20.10.2010, č. 6 SŽ 7/2010 zo dňa 22.9.2010 a č. 8 SŽ 6/2009. Vytýkal správneho orgánu, že výšku uloženej sankcie odôvodnil v rozhodnutí výlučne paušálne bez uvedenia vlastnej správnej úvahy.

Odporca sa k opravnému prostriedku navrhovateľa vyjadril tak, že navrhoval napadnuté rozhodnutie potvrdiť. Nesúhlasil s námietkami navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku. Zastával názor, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom, ako aj v súlade so zákonom bolo odôvodnené. Uviedol, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že Rada v danom prípade pri posudzovaní správneho deliktu neposudzovala spravodajský príspevok Dôchodcov pribúda, aj vďaka medicíne odvysielaný navrhovateľom v rámci programu T. dňa 2.3.2010, ale brala do úvahy spracovanie uvedeného spravodajského príspevku vzhľadom na všetky okolnosti veci sa týkajúcej. Vyjadril názor, že rozhodnutie spĺňa všetky zákonné podmienky. Nesúhlasil ani s tvrdením navrhovateľa, že odôvodnenie rozhodnutia v časti týkajúcej sa výšky sankcie je

nedostatočné, neurčité a nezrozumiteľné, pretože Rada v odôvodnení uvádza dostatočné dôvody, na základe ktorých rozhodla o výške sankcie. Výšku uložennej sankcie považoval za adekvátnu k porušeniu právnej povinnosti navrhovateľa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s §§ 250l a nasl. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č. 175-PL0/O-2674/2010, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcu odporcu na pojednávaní súdu dňa 14.12.2011 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti podľa § 19 ods. 1, písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii.

Podľa § 4 ods. 1 až 4 zákona o vysielaní a retransmisii poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi.

Činnosť rady vyplývajúcu z jej poslania (odseky 1 a 2) a z jej pôsobnosti (§ 5) vykonávajú členovia rady a úlohy spojené s činnosťou rady plnia zamestnanci Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len "kancelária").

Podľa § 5 ods. 1, písm. g/, h/, m/, n/ zákona o vysielaní a retransmisii do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia, žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby, vybavovať sťažnosti na porušenie tohto zákona podľa § 14a.

Podľa § 19 ods. 1, písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii audiovizuálna mediálna služba na požiadanie, programová služba a ich zložky nesmú spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných.

Podľa § 64 ods. 1, 2, 3 zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi Rada ukladá tieto sankcie: upozornenie na porušenie zákona, odvysielanie oznamu o porušení zákona, pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti, **pokutu**, odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Sankciu podľa odseku 1 písm. d/ Rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu Rady opakovane porušila povinnosť. **Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19.** Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a/ a c/, ods. 3 písm. k/, § 20 ods. 1 a 3, § 30, ako aj v prípade vysielania bez oprávnenia (§ 2 ods. 1 písm. b/) alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia (§ 2 ods. 1 písm. e/).

Pokutu Rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa § 67 ods. 5 písm. e/ zákona o vysielaní a retransmisii Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3.319 eur do 165.969 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 eur do 49.790 eur, ak vysielá programy a iné zložky programovej služby, ktorých obsah je v rozpore s povinnosťami podľa § 19.

Podľa § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov – správny poriadok) okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že správny orgán v predmetnej veci postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil relevantné skutočnosti pre vydanie rozhodnutia, skutkové okolnosti správne právne posúdil a dôvody svojho rozhodnutia náležite zdôvodnil v odôvodnení napadnutého

rozhodnutia, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu považoval v súlade so zákonom.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250l a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Najvyšší súd zastáva názor, že v administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň, je teda podstatné, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojím postupom dopustiť porušenia zákona, správny delikt spáchal a podmienky, za ktorých k spáchaniu došlo, ako aj následky ním vzniknuté môžu mať vplyv len na výšku sankcie, ktorú zákon predpokladá za spáchanie správneho deliktu. Treba súhlasiť s konštatovaním žalovaného správneho orgánu, že zodpovednosť u právnických osôb za správny delikt sa zakladá na zásade objektívnej zodpovednosti, ktorá vyplýva aj z ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii.

Z obsahu administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky mal v danej veci preukázané, že žalovaný správny orgán navrhovateľovi napadnutým rozhodnutím uložil sankciu za porušenie povinnosti ustanovenej v § 19 ods. 1, písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že dňa 2.3.2010 o cca 19:31 hod. odvysielal v programe T. príspevok Dôchodcov pribúda aj vďaka medicíne, v ktorom na adresu dôchodcov odzneli vyjadrenia, ktoré svojim obsahom a spôsobom svojho spracovania zasiahli do ľudskej dôstojnosti spoločenskej skupiny dôchodcov.

V odôvodnení rozhodnutia Rada po podrobnom popise predmetného programu uviedla, že z hľadiska vecnosti a obsahovej stránky boli respondentovi poskytnuté aktuálne a overiteľné informácie, pričom účastník konania uviedol aj zdroj ním poskytnutých informácií. Rada ako neprijateľný z hľadiska dodržiavania povinností ustanovených v § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. považovala práve spôsob, akým účastník konania - navrhovateľ, spracoval respondentovi ponúknuté informácie poukazujúc na skutočnosť, že zvyšovanie veku populácie súvisí s pokrokom v medicíne. Podľa záverov Rady, konštatovanie redaktora, cit.: „čím dlhšie dokážu lekári udržiavať pri živote ľudí na dôchodku, tým viac peňazí budú penzisti stáť.“ je v rozpore so všeobecne zaužívanými morálnymi hodnotami, z ktorých koncept ľudskej dôstojnosti vychádza. Vyslovila názor, že uvedené konštatovanie redaktora je v rozpore nielen s úctou k starším ľuďom, ale najmä s úctou ku každému ľudskému životu, ktorá nedovoľuje ľuďom žijúcim vo vyspelej a civilizovanej spoločnosti vulgarizovať hodnotu ľudského života jeho prirovnaním k peniazom a hodnotiť cez materiálnu, finančnú prizmu nielen dôchodcov, ale napr. aj

onkologicky choré deti, mentálne postihnutých, či chronicky chorých mladých ľudí, ktorí finančne „zaťažujú“ spoločnosť, z ktorých dôvodov považovala Rada vyššie uvedené konštatovanie v kontexte predmetného príspevku za dehonestujúce vo vzťahu k ľuďom v dôchodkovom veku, zasahujúce do ich ľudskej dôstojnosti a z toho dôvodu v rozpore s ustanovením § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z.. Výšku pokuty Rada zdôvodňovala závažnosťou správneho deliktu, mierou zavinenia účastníkom konania, rozsahom a dosahom vysielania účastníkom konania, trvaním, následkami a spôsobom porušenia povinnosti, ktoré jednotlivé kritériá špecifikovala vzhľadom na daný prípad.

Najvyšší súd z administratívneho spisu ďalej zistil, že žalovaný správny orgán prvýkrát vo veci správneho deliktu navrhovateľa v danej veci rozhodol rozhodnutím č. RP/42/2010 zo dňa 31.8.2010. Proti tomuto rozhodnutiu v zákonnej lehote podal opravný prostriedok navrhovateľ, v ktorom vzniesol v podstate zhodné námietky, aké vzniesol v opravnom prostriedku v predmetnej preskúmvanej veci (rozhodnutie č. RP 34/2011). Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č.k. 2SŽ/21/2010-27 zo dňa 18.5.2011 rozhodnutie Rady č. RP/42/2010 zo dňa 31.8.2010 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že najvyšší súd zrušil rozhodnutie Rady z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti pre jeho nezrozumiteľnosť vzhľadom na nedostatočne konkrétne vymedzenie skutku, ktorým mali byť naplnené znaky protiprávneho konania. Súčasne najvyšší súd k námietke navrhovateľa, že skupina dôchodcov nie je dostatočne individualizovaný subjekt a preto nemohlo dôjsť k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z., konštatoval, že z citovaného ustanovenia, ktoré vylučuje zásah do ľudskej dôstojnosti iných možno vyvodiť záver, že predmetom zásahu musia byť práva konkrétnych osôb, ktoré je možno identifikovať; to však neznamená, že musí ísť len o osoby, ktoré sú konkrétne pomenované, čiže identifikované prostredníctvom určitých osobných údajov; zásah do práva na ľudskú dôstojnosť môže smerovať aj voči celej skupine osôb, pričom takáto skupina musí byť objektívne identifikovaná a identifikovateľná; v danom prípade odporkyňa rozhodla, že zásah bol vykonaný do práv skupiny pomenovanej ako dôchodcovia; táto skupina je konkrétne a nezameniteľne identifikovaná aj napriek tomu, že nie sú identifikovaní a pomenovaní jednotliví členovia tejto skupiny, z ktorých dôvodov najvyšší súd sa nestotožnil s námietkou navrhovateľa, že v danom prípade nejde o zásah do sféry práva konkrétnej osoby.

Najvyšší súd v preskúmvanej veci zistil, že odporca napadnutým rozhodnutím (č. RP/34/2011 zo dňa 21.6.2011), ktorým opätovne vo veci porušenia právnej povinnosti navrhovateľa podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. rozhodol po tom, ako bolo jeho predchádzajúce rozhodnutie (č. RP/42/2010 zo dňa 31.8.2010) zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 2SŽ/21/2010-27 zo dňa 18.5.2011 a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, rozhodol v intenciách názoru najvyššieho súdu, keď vo výroku rozhodnutia špecifikoval jednotlivé vyjadrenia, ktoré odzneli v príspevku Dôchodcov pribúda aj vďaka medicíne odvysielanom navrhovateľom v programe T. dňa 2.3.2010 o cca 19.31 hod., ktoré mali svojím obsahom a spôsobom svojho spracovania zasiahnuť do ľudskej dôstojnosti spoločenskej skupiny dôchodcov.

Senát najvyššieho súdu preskúmajúc napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, oboznámiac sa s administratívnym spisom a so skutkovými a právnymi stanoviskami účastníkov konania prezentovanými ich právnymi zástupcami dospel k zhodnému záveru ako žalovaný správny orgán, že navrhovateľ spôsobom spracovania odvysielaných vyjadrení v označenom príspevku vo vzťahu k spoločenskej

skupine dôchodcov sa dopustil skutku majúceho znaky porušenia právnej povinnosti skutkovej podstaty ustanovenej v právnej norme § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z..

Najvyšší súd sa nestotožnil s námietskou navrhovateľa, že Rada vo veci nesprávne aplikovala § 19 ods. 1, písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii, tvrdiac, že predmetným programom neporušil právnu povinnosť uloženú mu zákonom o vysielaní a retransmisii, keď všetky skutočnosti uvedené v príspevku nijakým spôsobom nezakladajú rozpor s citovaným ustanovením zákona, nezakladajú žiaden právny nárok vyvodzovať názor, že tieto fakty, ktoré vysielateľovi poskytli oficiálne štátne zdroje a sú verifikovateľné a overiteľné, by mali zasiahnuť alebo zasiahli do práv akejkoľvek skupiny obyvateľov, ako aj že nebolo preukázané, akým spôsobom malo dôjsť k zásahu do práv skupiny dôchodcov, porušeniu ich Ústavných a ľudských práv, majúc za to, že v nadväznosti na celý obsah príspevku je zrejmé, že odvysielaním dotknutého programu nemohlo prísť k zásahu do ľudskej dôstojnosti ktorejkoľvek osoby dôchodcu, nakoľko neprišlo k naplneniu skutkovej podstaty porušenia ustanovenia § 19 ods. 1, písm. a/, s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 SŽ 82/2008-26, ako aj že pokiaľ sťažovateľ alebo dotknutá osoba požaduje nápravu vadného stavu spôsobeného odvysielaním údajne nepravdivých alebo pravdu skresľujúcich údajov, môže tak uskutočniť prostredníctvom nezávislých súdnych orgánov.

Senát najvyššieho súdu oboznámiac sa s odvysielaným príspevkom taktiež dospel k záveru, že vyjadrenia, ktoré redaktor v príspevku použil, je treba považovať v rozpore so všeobecne zaužívanými morálnymi a etickými hodnotami, z ktorých koncept ľudskej dôstojnosti vychádza. Aj podľa názoru najvyššieho súdu vyjadrenia redaktora konštatované v príspevku sú v rozpore nielen s úctou k starším ľuďom, ale najmä s úctou ku každému ľudskému životu, ktorá nedovoľuje ľuďom žijúcim vo vyspelej a civilizovanej spoločnosti vulgarizovať hodnotu ľudského života jeho prirovnaním k peniazom a hodnotiť ho cez materiálnu, finančnú prizmu a to nielen dôchodcov, ktorí finančne „zaťažujú“ spoločnosť, a preto takéto vyjadrenia v kontexte predmetného príspevku je treba považovať za dehonestujúce vo vzťahu k ľuďom v dôchodkovom veku, zasahujúce do ich ľudskej dôstojnosti, čím došlo k naplneniu skutkovej podstaty právnej normy ustanovenej § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z.. Nemožno sa preto stotožniť s tvrdením navrhovateľa, že sa nedopustil skutku, ktorým by porušil svoju povinnosť ustanovenú v § 19 ods. 1, písm. a/, pretože v danom prípade porušil právnu povinnosť spracovaním spravodajského príspevku formou odvysielaných vyjadrení redaktora, ktoré odzneli v tomto príspevku, pričom skutočnosť, že redaktor vychádzal pri spracovaní odvysielaného príspevku z faktov, ktoré vysielateľovi poskytli oficiálne štátne zdroje a tieto sú verifikovateľné a overiteľné, je pre posúdenie porušenia jeho právnej povinnosti v danom prípade právne bezvýznamná, keďže Rada nesankcionovala navrhovateľa za odvysielaný príspevok, ale za jeho spracovanie formou vyjadrení, ktoré redaktor v príspevku zvolil. Pokiaľ navrhovateľ poukazoval na to, že v nadväznosti na celý obsah príspevku je zrejmé, že odvysielaním dotknutého programu nemohlo prísť k zásahu do ľudskej dôstojnosti ktorejkoľvek osoby dôchodcu, najvyšší súd musí konštatovať, že práve v dôsledku odvysielaných vyjadrení redaktora, vytykaných Radou, príspevok stráca cieľ ním sledovaný. Nie je možné považovať za prípustné, aby ľudský život najmä v jeho jeseni bol prirovnávaný k peniazom a preto sa javí prinajmenšom za nevhodné odvysielané vyjadrenie redaktora: „Inými slovami, čím dlhšie dokážu lekári udržiavať pri živote ľudí na dôchodku, tým viac peňazí budú penzisti stáť“, ktoré vyjadrenie v kontexte s ďalšími odvysielanými vyjadreniami vytykaných Radou, zasahujú do ústavných a ľudských práv dôchodcov.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že zákon č. 308/2000 Z.z. ani Občiansky zákonník nepozná slovné spojenie Radou označeného subjektu, ktorý by bol nositeľom ochrany osobnostných práv, k tejto námietke už zaujal stanovisko Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 2 SŽ 21/2010, uvedené vyššie, a preto v danej veci senát najvyššieho súdu naň poukazuje, plne sa s ním stotožniac.

Z uvedených dôvodov podľa názoru súdu Rada dostatočne zdôvodnila, ktoré vyjadrenia programu a z akých dôvodov považovala za porušenie právnej povinnosti vyplývajúcej navrhovateľovi ako vysielateľovi z § 19 ods. 1, písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z..

Najvyšší súd Slovenskej republiky súhlasí s názorom navrhovateľa, že sloboda prejavu je jedným z hlavných základov demokratickej spoločnosti, jednou z prvoradých podmienok jej pokroku a rozvoja každého jednotlivca, zahŕňa nielen slobodu názoru a prijímania a rozširovania informácií a myšlienok, ale obsahuje aj povinnosť a zodpovednosť, keďže informovanie verejnosti o veciach verejného záujmu vykonávané prostredníctvom hromadných informačných prostriedkov patrí k významným nástrojom kontroly moci a zároveň k základným zárukám, ktoré bránia najrôznejším formám deformácie spoločenského vývoja, ako aj že už z povahy činnosti publicistiky a spravodajstva vyplýva, že pri nej nevyhnutne a v značnom rozsahu dochádza aj ku kontaktu s jednotlivými hodnotami osobnosti fyzickej osoby, právnickej osoby a tento fakt nemusí mať vždy podobu rozporu /kolízie/, pretože publicistika aj spravodajstvo môže takisto účinne napomôcť pri presadzovaní občianskoprávnej ochrany osobnosti fyzickej alebo právnickej osoby, s tým, že Ústava Slovenskej republiky a medzinárodné zmluvy zakotvujúce ochranu slobody prejavu a práva na informácie predstavujú dostatočný právny základ na vytvorenie a uplatňovanie takého štandardu ochrany.

V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti, že právo slobody prejavu patrí medzi základné politické práva v právnom poriadku demokratickej spoločnosti a v právnom poriadku Slovenskej republiky je zakotvené v čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky, z ktorého súčasne vyplýva, že právo vyhľadávať a šíriť informácie možno len na základe zákona. Takáto právna úprava je ustanovená v zákone č. 308/2000 Z.z. a v rozsahu ochrany osobnostných práv v Občianskom zákonníku.

Právnej ochrany proti šíreniu informácií v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka sa môžu dotknuté osoby domáhať na základe civilnoprávnej žaloby na všeobecnom súde.

Zákon č. 308/2000 Z.z. zveruje do právomoci Rade presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie. Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom (§ 4 ods. 1, 2 zákona č. 308/2000 Z.z.). Do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa zákona o vysielaní a retransmisii a podľa osobitných predpisov, ako aj ukladať sankcie vysielateľom za porušenie právnej povinnosti (§ 5 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z.).

Zo skutkových okolností v danej veci vyplýva, že **Rada nesankcionovala navrhovateľa za odvysielanie predmetného spravodajského príspevku, ale za to, že spôsobom spracovania jednotlivých zložiek príspevku „Dôchodcov pribúda, aj vďaka medicíne“ odvysielanom v rámci programu T. dňa 2.3.2010 svojím obsahom zasiahlo do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd dôchodcov.**

Najvyšší súd sa nestotožnil ani s argumentáciou navrhovateľa, že postupom Rady mu bolo upreté právo v zmysle § 23 ods. 1 zákona č. 71 /1967 Zb., keďže nemal možnosť sa vyjadriť ku všetkým skutočnostiam a dôkazom rozhodných pre vydanie rozhodnutia vo veci samej, čím prišlo k porušeniu ustanovení o správnom konaní, pretože Rada predmetným rozhodnutím rozhodla v rozpore so závermi konštatovanými v Správe o šetrení sťažnosti č. 1318/171-2010 zo dňa 4.5.2010 a nemal možnosť sa s týmito dôvodmi oboznámiť.

Z právnej úpravy ustanovenej v zákone o vysielaní a retransmisii vyplýva, že Rada pri výkone štátnej správy začne správne konanie z úradnej povinnosti, ak zistí, že mohol byť porušený zákon, pričom podnet alebo sťažnosť môže byť len jeden zo spôsobov, na základe ktorého sa dozvie o takomto porušení, preto výsledky zo šetrenia takéhoto podnetu alebo sťažnosti nie sú pre rozhodnutie Rady o začatí správneho konania záväzné. Správa o šetrení sťažnosti č. 1318/171-2010 zo dňa 4.5.2010 v danom prípade nie je dôkazom relevantným pre rozhodnutie Rady o uloženie sankcie. Z uvedených dôvodov Rada nepochybila, pokiaľ navrhovateľa neoboznámila so závermi uvedenými v tejto správe o vybavení sťažnosti.

Najvyšší súd nemohol prihliadnuť ani na námietku navrhovateľa týkajúcu sa výšky uloženej sankcie, považujúc ju za neprimerane vysokú, nemajúcu oporu vo vykonanom dokazovaní, nesplňajúcu funkciu výchovnú ani preventívnu a vzhľadom na predchádzajúce výšky udelených sankcií za porušenie ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a/, nemajúcu ani kontinualitu sankčného trestania správneho orgánu.

Rada o výške sankcie rozhodovala na základe správneho uváženia v rozsahu zákonom predpokladanej právnej úpravy. Najvyšší súd nezistil, že by napadnuté rozhodnutie Rady vybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom o vysielaní a retransmisii. Nemožno súhlasiť ani s tvrdením navrhovateľa, že uložená sankcia je v rozpore s kontinualitou sankčného trestania správneho orgánu. Zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že navrhovateľovi boli už v minulosti uložené sankcie za porušenia právnej povinnosti vyplývajúcej mu z § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z.. Senát najvyššieho súdu v danom prípade považoval za právne irelevantné tvrdenie navrhovateľa, že v minulosti bol sankcionovaný len z dôvodov zásahu do práv presne konkretizovanej fyzickej osoby, a to vzhľadom na vyššie uvedené dôvody posudzovania subjektu právnej ochrany v ustanovení § 19 ods. 1 písm. a/. Najvyšší súd súčasne poukazuje na to, že z obsahu právnej normy ustanovenej v § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. vyplýva Rade povinnosť uložiť pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť ustanovená v § 19, ktorá právna úprava je kogentná. Podľa názoru súdu Rada v danej veci výšku pokuty náležite odôvodnila závažnosťou správneho deliktu, mierou zavinenia účastníkom konania, rozsahom a dosahom vysielania účastníkom konania, trvaním, následkami a spôsobom porušenia povinnosti, ktoré jednotlivé kritériá špecifikovala vzhľadom na daný prípad. Súd výšku uloženej pokuty považoval taktiež za adekvátnu k porušeniu právnej povinnosti a nezistil dôvody na jej zníženie.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu ako vecne správne a v súlade so zákonom potvrdil podľa § 250q ods. 2 O.s.p..

O náhrade trov konania súd rozhodoval podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2. Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože bol v konaní neúspešný.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok vo výške 66 € súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný. Výška poplatku bola určená podľa položky č. 10 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb..

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 14. decembra 2011

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth